

AdevarulPrezent.com

Asemenea Fratilor Sai

Written by Joe Crews

În miezul tuturor adevărilor mântuirii dezvaluite de Biblie, se afla moartea substitutivă a Domnului Hristos. El a luat locul nostru și a suferit pedeapsa pentru păcat. Prevederile legii împotriva calcătorilor ei au fost pe deplin satisfăcute prin acceptarea de bună voie de către Isus a pedepsei meritate de noi. Orice denaturare a acestui eveniment central al planului de mântuire nu ar face decât să submineze întreaga temelie a creștinismului. În virtutea acestui adevăr uimitor al Bibliei, prin atribuirea meritelor sacrificiului ispășitor al Domnului Hristos, fiecare credincios născut din nou se bucură de asigurarea prezenta că va fi mântuit.

Obiectivul Satanei a fost dintotdeauna acela de a răspândi confuzie, atât asupra adevărului simplu al crucii, cât și asupra modului în care crucea rezolva problema păcatului nostru. De-a lungul secolelor, Satana a inspirat îndoiala cu privire la natura sacrificiului Lui Hristos. Încă de la începutul istoriei creștinismului, rapoartele dezvăluie faptul că anumite grupuri nu împărtășeau credința în divinitatea absolută a Domnului Isus. Arieni, de exemplu, învățau că Isus a fost doar o ființă creată. O altă școală teologică susținea că moartea lui Hristos a fost doar un fapt aparent, și nu încetarea reală a existenței Lui. Cum era posibil ca Domnul Hristos să ia asupra Sa vinovăția noastră și cum era posibil să accepte pedeapsa pentru că noi să putem fi declarați neprihăniți și liberi de condamnare?

Biblia ne învață că Domnul Hristos s-a "aratat în trup" pentru a îndeplini o lucrare de răscumpărare a neamului omenesc. Pentru a recupera pierderea cauzată de caderea omului, mai întâi, Isus trebuia să trăiască o viață de ascultare desăvârșită. Apoi, trebuia să preia asupra Lui vinovăția încălcarilor legii de către om și să sufere pedeapsa cu moartea cerută de lege. Aceste două lucruri - moartea ispășitoare și ascultarea desăvârșită - ar fi putut fi, după aceea, puse la dispoziția tuturor celor ce aveau să Îl accepte pe Isus ca Înlocuitor divin al lor. Prin credință, păcatul poate fi tratat ca și când ar fi plătit pedeapsa pentru păcat și ca și când ar fi trăit o viață de ascultare desăvârșită. Această experiență, denumită îndreptare prin credință, constituie centrul tuturor învățăturilor protestante cu privire la mântuire. În conformitate cu această frumoasă doctrină biblică, păcatul pocăit ajunge să stea înaintea lui Dumnezeu ca și când ar fi suportat el însuși pedeapsa păcatului. În același timp, raportul greselilor și a neascultării lui din trecut este învaluit în meritele ascultării desăvârșite a Domnului Hristos, care sunt atribuite păcatului, iar el este considerat ca și cum nu ar fi păcatuit niciodată.

Orice învățatură ce tinde să ne distrage atenția de la realitatea acestui transfer uimitor, trebuie privită ca fiind cea mai periculoasă erezie. Orice doctrină care sugerează imposibilitatea ca

Domnul Hristos sa fi trait o viata desavârsita în trup sau imposibilitatea ca El sa fi murit în calitate de înlocuitor al omului, trebuie considerata ca fiind un atac direct împotriva neprihanirii.

As dori sa va marturisesc faptul ca, în zilele noastre, milioane de crestini au acceptat fara discernamânt o pozitie teologica care realizeaza tocmai acest lucru. Cei mai multi dintre cei ce sunt înselati cu privire la acest adevar, pur si simplu, cred ca îl onoreaza pe Domnul Hristos sustinând asemenea idei false.

Ce fel de umanitatea era necesara?

Pentru a înțelege aceasta întrebare, este necesar sa cercetam cu atentie subiectul întruparii lui Hristos. Întreaga lucrare de rascumparare a pacatosului este fundamentata pe actul intrarii Mântuitorului în rândul membrilor familiei omenesti. În conformitate cu Scripturile, Domnul Hristos trebuia sa se nasca dintr-o fecioara, sa traiasca o viata neprihanita si sa moara pentru pacatele noastre. Cum a îndeplinit El aceste cerinte si în ce fel? Pentru a prelua natura umana, Domnul Hristos avea de ales una dintre urmatoarele doua variante, singurele posibile - sa preia natura necazuta a lui Adam, sau o natura cazuta, asemenea tuturor descendentilor lui Adam. Oricare alta varianta a întruparii ar fi exclus întru totul ideea preluarii unei naturi umane.

Lumea religioasa din zilele noastre este divizata cu privire la felul naturii umane preluate de catre Isus la întrupare. Aceia care cred ca El a luat natura necazuta pe care o avusese Adam înainte de a aluneca în pacat, se numesc "prelapsarieni". Iar cei care cred ca Domnul Hristos a preluat natura omului cazut, se numesc "postlapsarieni". Indiferent de grupul caruia i s-ar alatura cineva, el este obligat sa integreze în mod armonios toate celelalte convingeri doctrinare în limitele conceptiei sustinute. Nimeni nu poate adera la ambele pozitii în acelasi timp.

Sa ne referim mai întâi la implicatiile conceptiei ca Isus s-a întrupat natura lui Adam înainte de cadere. Examinarea pozitilor teologice spre care suntem împinsi de o asemenea conceptie este pur si simplu înspaimântatoare. În primul rând, sa ne întrebam ce fel de natura a avut Adam înainte de cadere. Desigur, a fost o natura desavârsita, curata si lipsita de orice înclinatie spre pacat. Dar, mai mult decât atât, natura de dinainte de cadere a lui Adam era, de asemenea, înzestrata cu nemurirea conditionata, ceea ce înseamna ca el nu putea muri, decât daca ar fi ales sa pacatuiasca.

Adevarul este ca nu fusese prevazut sub nici o forma ca Adam cel necazut în pacat sa experimenteze vreodata moartea, cu exceptia situatiei în care ar fi pacatuit. NATURA NECAZUTA A LUI ADAM NU PUTEA MURI. Aceasta a ajuns muritoare numai datorita faptului ca Adam a pacatuit. Daca nu ar fi pacatuit niciodata, Adam ar fi continuat sa aiba acces la pomul vietii. "Ascultarea, desavârsita si neîncetata, era conditia fericirii vesnice. Daca respecta aceasta conditie, el urma sa aiba acces la pomul vietii". Patriarhi si Profeti, p. 49 (ed. Engleza).

Când Dumnezeu l-a creat pe om, El a stabilit si conditia în virtutea careia omul putea trai vesnic. "În ziua în care vei mânca din el, vei muri" (Geneza 2:17). Moartea si încetarea accesului la pomul vietii fusesera hotarâte numai în cazul pacatuirii. Atât timp cât ascultau porunca lui Dumnezeu, Adam si Eva puteau mânca din pomul vietii si ramâneau imuni fata

de moarte. "Pe cât de sigura era nemurirea conferita lui Adam prin intermediul pomului vietii, la fel de sigura a ajuns moartea lui, acum, dupa catastrofa caderii". 1BC, p. 225. Înțelegerea motivului pentru care Isus a luat trup omenesc la venirea Sa pe pamânt, este deosebit de importanta pentru noi. Biblia spune, "Dar pe Acela care a fost facut pentru putina vreme mai pe jos decât îngerii, adica pe Isus, Îl vedem încununat cu slava si cinste din pricina mortii, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El sa guste moartea pentru toti" (Evrei 2:9).

Pentru a experimenta moartea si pentru a plati astfel pedeapsa pacatului, Isus a trebuit sa vina în lume ca om. El nu putea muri ca Dumnezeu, de aceea era necesar sa preia o natura susceptibila mortii. Aici se afla un adevar revelator: Daca ar fi preluat natura lui Adam înainte de cadere, Isus nu ar fi putut muri niciodata, cu exceptia faptului ca El însusi AR FI PACATUIT! Acea natura nu era supusa mortii, decât daca ar fi fost afectata prin pacatuire. Domnul Isus a putut gusta moartea doar în cazul în care s-a nascut purtând natura decazuta a descendentilor lui Adam. Asa cum exprima un scriitor, "Hristos a unit în mod real natura ofensatoare a lui Adam cu propria lui natura fara pacat, deoarece prin acest act al condescendentei, putea sa-si ofere propriul sânge ca jertfa în locul neamului omenesc cazut". EGW, Manuscript 166, 1898.

Natura umana muritoare a lui Isus

Apostolul Pavel accentueaza ideea naturii umane muritoare a lui Isus, atunci când descrie modul în care "a fost gasit asemenea oamenilor la înfatisare, S-a smerit si S-a facut ascultator pâna la moarte, si înca moarte de cruce" (Filipeni 2:8). Observati ca Domnul Isus a putut sa fie "ascultator pâna la moarte", numai dupa ce S-a facut asemenea omului. Divinitatea Lui nu era susceptibila mortii, prin urmare, Isus nu putea trai si nu putea muri fiind Dumnezeu. El trebuia sa preia o natura muritoare. Daca Domnul Isus nu S-ar fi nascut având o natura ce putea fi "ascultatoare pâna la moarte", adica natura cazuta a lui Adam, ispasirea pacatului ar fi fost întru totul imposibila. Acesta este motivul pentru care Scriptura ne învata, de asemenea ca, "negresit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul semintei lui Avraam" (Evrei 2:16). De ce nu a venit Isus în natura îngerilor? Deoarece îngerii, asemenea lui Adam, fusesera creati având o nemurire conditionata si nu erau pasibili de moarte decât daca ar fi pacatuit. Daca ar fi fost înger, Domnul Hristos nu ar fi putut plati pretul pacatului, deoarece nu ar fi putut muri. Iar daca ar fi avut natura lui Adam înainte de cadere, nu putea realiza ispasirea, deoarece nici acea natura nu era supusa mortii. El a trebuit sa vina ca "samânta a lui Avraam".

Samânta lui Avraam îi reprezinta pe toti aceia care sunt supusi mortii datorita pacatului lui Adam si în exclusivitate pe acestia. Daca Domnul Hristos ar fi luat natura lui Adam înainte de cadere, nu ar fi putut suferi niciodata moartea pentru pacatele noastre, în afara de cazul în care El însusi ar fi pacatuit. Dar daca ar fi pacatuit, Isus ar fi pierdut dreptul de a fi Mântuitorul nostru.

Reamintesc faptul ca, alegând conceptia privitoare la natura necazuta, suntem obligati sa acceptam si implicatiile inevitabile ale acesteia. Domnul Isus a declarat în mod clar ca a fost trimis sa traiasca în aceasta lume ca om, nu ca Dumnezeu. Dar, limitându-se pe Sine la conditia umana, Domnul Isus nu putea primi de la Tatal decât puterea si avantajele care se

afla la dispozitia tuturor muritorilor. El a declarat, de repetate ori, ca nu poate spune decât ceea ce I-a fost dat de Tatal.

Cu alte cuvinte, Domnul Isus nu trecut de la natura Sa umana la natura divina în mod arbitrar, de fiecare data când prefera sa scape de greutatile vietii pamântesti. El a acceptat toate pericolele, reprimările si suferintele inevitabile care survin într-o viata de om. Satana s-a straduit fara încetare sa-L provoace sa se foloseasca de propria Lui divinitate pentru a scapa din anumite situatii, iar cea mai grea încercare a Domnului trebuie sa fi fost aceea de a se abtine sa apeleze la atotputernicia Sa în timpul ultimelor ceasuri de agonie ale vietii pamântesti. Daca ar fi procedat astfel, planul de mântuire ar fi fost compromis. Isus a trebuit sa se supuna conditiilor impuse de natura Sa umana, chiar si în moarte.

Natura necazuta nu putea muri.

În acest moment suntem pusi în fata unei dileme. Daca Domnul Isus posedea natura lui Adam înainte de cadere, nu era cu putinta sa moara, decât daca ar fi pacatuit sau daca ar fi schimbat acele legi carora li s-a supus pentru a trai o viata pamânteasca. Daca ar fi ales una dintre aceste doua cai, planul de mântuire ar fi esuat. Unii ar putea sugera ideea ca, preluând vinovatia omului si facându-se pacat pentru noi, natura lui Isus a suferit o transformare ce a facut posibila experimentarea mortii. Dar lucrurile nu stau astfel. Preluarea substitutiva a vinovatiei noastre, nu ar fi putut transforma natura Lui umana. Viata Lui nu a fost întinata si corupta de pacat. Isus Însusi a acceptat sa preia asupra Sa acele pacate, ceea ce înseamna ca le-a luat CA SI CÂND ar fi fost ale Lui, în ciuda faptului ca nu erau.

Dar, va rog sa sesizati aceasta distinctie importanta: Când a preluat natura omeneasca, Isus nu a preluat-o în mod simbolic. El nu a trait CA SI CÂND ar fi fost om. Isus luat în mod real natura umana. Prin urmare, prin preluarea substitutiva a vinovatiei omului, viata Sa nu a fost întinata si corupta, asa cum ar fi fost daca ar fi pacatuit în mod concret. Pe cruce, Domnul Isus era acelasi om neprihanit care traise fara sa pacatuiasca timp de treizeci si trei de ani. Dupa preluarea vinovatiei noastre, El a ramas la fel de neprihanit precum fusese si înainte. Singura diferenta consta în faptul ca Dumnezeu îl privea si îl trata ca pe un pacatos din punct de vedere juridic.

În conformitate cu hotarârea luata de catre Dumnezeu în dreptul creatiei, nemurirea conditionata a omului putea fi PIERDUTA numai prin COMITEREA PACATULUI. Ea nu putea fi pierduta prin ATRIBUIREA unei vinovatii. Numai întinarea produsa de intrarea pacatului în inima ar fi putut face ca omul sa devina muritor. Faptul ca Domnul Isus a fost CONSIDERAT vinovat, nu înseamna ca era vinovat. Spre deosebire însa, natura Lui nu a fost doar considerata ca fiind umana: natura Lui umana era o realitate obiectiva. Iar Domnul Isus a trebuit sa accepte aceasta realitate pe întreg parcursul vietii Sale, pâna acolo încât sa treaca prin experienta mortii pe cruce. Faptul ca Isus era muritor constituie o dovada evidenta ca El nu a trait în virtutea atributelor prevazute de statutul unei naturi necazute. Unii afirma ca nu are importanta ce credem cu privire la natura lui Hristos în întrupare, dar adevarul este ca aceasta conceptie are implicatii teribile si numeroase. Daca aleg sa cred ca Isus a venit într-o natura necazuta, nu am nici o sansa sa evit una dintre urmatoarele concluzii:

(1) El nu putea muri pentru a plati pedeapsa pacatului meu, sau

(2) El Însusi a pacatuit, caci altfel nu putea fi supus mortii, sau
(3) El a trebuit sa îsi exercite prerogativele divine pentru a transforma natura umana necazuta pe care o preluase, într-o natura umana muritoare, evitând limitările impuse. Deoarece numai astfel putea suferi moartea necesara în vederea ispasirii. Natura necazuta nu putea muri. Oricare dintre aceste trei variante ar fi avut ca rezultat faptul ca Domnul Isus ar fi fost privat de calitatea necesara în vederea îndeplinirii rolului Sau substitutiv, ca Rascumparator al nostru.

S-a spus ca aceia care adera la conceptia naturii umane de dupa cadere, sustin ca Hristos a fost vinovat de pacat. Parerea mea este ca o asemenea concluzie este denaturata si nu poate fi lansata decât de catre cei care cred în conceptia naturii necazute. În realitate, tocmai pozitia lor doctrinara este ceea ce face necesara pacatuirea lui Hristos, în vederea împlinirii planului de mântuire.

Prelapsarienii considera ca nasterea în natura cazuta a lui Adam conduce în mod implicit la ideea ca Isus a fost vinovat de pacat. Iar ca urmare, într-o încercare sincera, dar nereusita, de a elimina orice posibilitate a pacatuirii lui Isus, ei elimina însasi posibilitatea mortii Lui!
Doctrina pacatului originar nu este biblica

De ce au fost acuzati sustinatorii conceptiei privitoare la natura de dupa cadere, ca Îl considera pe Hristos ca fiind pacatos? Pur si simplu, deoarece aceia care au adus o asemenea acuzatie, cred în doctrina pacatului originar. Postlapsarienii nu cred ca pacatul se transmite în mod ereditar în natura umana, ci este rezultatul unei alegeri personale. Ei sustin ca la nasterea Lui ca om, Isus nu a preluat nici o vinovatie. El a mostenit natura umana a urmasilor lui Adam; o natura deteriorata de pacat de-a lungul generatiilor, dar nu a cedat niciodata slabiciunilor acestei naturi. Viata Lui a fost în mod desavârsit sfânta si fara pacat. Umplut de Duhul Sfânt înca din pântecele mamei Sale si depinzând zi de zi de puterea primita din partea cerului, Isus a trait o viata de continua biruinta asupra oricarui pacat.

Prin convertire si prin sfintire, posibilitatea de a trai aceeasi viata de biruinta se afla la dispozitia oricarui alt descendent al lui Adam. Singura deosebire consta în faptul ca Domnul Isus a facut o alegere înainte de a se naste ca om, în timp ce noi putem face aceasta alegere numai dupa nastere., El a ales înca de când se afla în cer sa-I consacre Tatalui viata omeneasca începând cu momentul conceptiei. Noi luam aceasta decizie abia în momentul convertirii, când devenim partasi ai naturii divine a lui Dumnezeu - aceeasi natura pe care Domnul Isus a avut-o de-a lungul celor treizeci si trei de ani de vietuire sfânta.

În cele din urma, ajungem la concluzia ca acest subiect nu face parte din categoria conceptiilor cu privire la care cineva îsi poate permite sa aiba o pozitie neutra. Daca aderam la doctrina care sustine ca Domnul Hristos a avut natura umana de dinainte de cadere, nu numai ca pierdem încurajarea care ne este inspirata de faptul ca avem un exemplu real de biruinta împotriva pacatului, dar în acelasi timp, anulam orice posibilitate ca Domnul Hristos sa fi fost purtatorul divin al pacatelor noastre. Dumnezeu ne interzice sa-I dezonoram numele prin sustinerea unei conceptii atât de înguste si eronate cu privire la jertfa de ispasire substitutiva adusa pentru pacatele noastre.

Unii au subscris ideii ca Isus nu a preluat, nici natura umana de dinainte de cadere, nici pe aceea de dupa cadere, ci o natura întrutot distincta, pe care nu a mai avut-o niciodata

vreun om. Ei sugereaza ca, din punct de vedere spiritual, natura Lui era natura necazuta a lui Adam, iar din punct de vedere trupesc, avea natura umana de dupa cadere. Sustinatorii acestei concepii considera ca, daca nu ar fi fost astfel, nu s-ar justifica ideea ca Isus a trait o viata lipsita de pacat în perioada copilariei si a tineretii. Dar, de ce este necesar sa consideram ca Isus a avut o natura diferita pentru a-i atribui o experienta diferita în perioada copilariei? În ce sens a fost diferita experienta Lui? El a trait o viata de ascultare si supunere totala fata de tatal Lui pamântesc. Nu este aceasta o experienta posibila pentru oricare alt copil de pe pamânt? Desigur ca este, de îndata ce copilul este suficient de matur pentru a realiza un angajament deplina fata de Domnul Hristos. Datorita preexistentei Sale, Domnul Hristos a putut face acest angajament înainte de a se naste. Daca, la o anumita vârsta, fiintele omenesti sunt capabile sa-si însuseasca puterea de a birui pacatul, chiar daca au o natura cazuta, atunci de ce nu ar fi putut realiza acest lucru si Domnul Isus, dar într-o perioada mai timpurie - având aceeasi natura?

Cineva ar putea spune, "Ei bine, aceasta îi confera lui Isus un avantaj în comparatie cu noi". Dar asteptati o clipa. Ce fel de avantaj este acesta? Daca Îl accepti pe Isus cu doi ani mai înainte ca eu sa fac lucrul acesta, într-adevar, DE-A LUNGUL ACESTOR DOI ANI, ai beneficiat de un avantaj în comparatie cu mine. Dar Domnul Hristos nu a beneficiat de nici un avantaj diferit de acest gen de avantaje pe care le avem si noi, la rândul nostru, fata de toti cei care își încep experienta convertirii la o data mai târzie decât am început-o noi.

Deosebirea nu se refera la natura umana în sine, adica natura pe care o poseda toti oamenii care își consacra vietile fara rezerva lui Hristos. Prin aceasta nu dorim sa afirmam ca Isus ar fi experimentat convertirea sau ca ar fi fost nevoit sa o faca dupa nasterea Sa. El era plin de Duhul Sfânt înca din pântecele mamei Lui, asa ca viata Lui fara pacat a fost întemeiata pe o experienta pe care noi o putem trai doar începând cu momentul nasterii din nou.

Care sunt obiectiile care pot fi aduse concepiei ca Isus a avut o natura spirituala curata, asemanatoare naturii lui Adam înainte de cadere si, în acelasi timp, o natura fizica degradata asemenea naturii lui Adam de dupa cadere? Aceasta concepie implica trei erori grave, care intra în contradictie cu teologia biblica:

(1)

Conceptia biblica holista cu privire la natura omului

Unde se afla, în Biblie, argumentele care sustin dihotomia între suflet si trup? Învataturile Biblicii s-au aflat dintotdeauna de partea unei înțelegeri unitare a naturii umane, în lumina careia, trupul si sufletul s-au aflat într-o relatie interactiva, influentând reciproc sanatatea mintala si fizica. Dar, daca ne referim la natura lui Hristos, acest concept holist este abandonat, iar unii încep sa vorbeasca în termeni dualisti, sustinând ca o parte din natura Domnului Hristos a fost pacatoasa, iar o parte fara pacat.

Cum puteau coexista în fiinta Sa, atât natura necazuta a lui Adam, cât si natura cazuta a omului pacatos? Nu cumva încercam sa sustinem ca slabiciunile fizice ale Domnului Hristos nu au avut nici un impact asupra naturii Lui fizice? Oare Domnul Hristos a fost într-un total imun la simtamintele de descurajare si iritare în conditii deosebite de oboseala si epuizare fizica? Daca a fost asa, atunci înseamna ca în natura morala si spirituala a Domnului ar fi putut exista tendinte spre pacat.

(2)

O natura umana hibrida pe care nu a avut-o nici Adam, nici oamenii care au trait mai târziu

Fiind constituita dintr-o asemenea combinatie, necunoscuta în rândul fiintelor umane, natura lui Isus nu ar fi fost, de fapt, o natura umana, din nici un punct de vedere. Sunt slabe sperante ca o asemenea natura sa corespunda cerintei biblice care prevedea ca Domnul "sa Se asemene fratilor Lui în toate lucrurile" (Evrei 2:17). Nimeni nu ar aproba ideea ca o astfel de asociere a naturilor, cazuta si necazuta, s-ar putea asemana "în toate lucrurile" cu natura fratilor Lui! Daca Domnul Isus ar fi avut o natura spirituala fara pacat si o natura fizica decazuta, natura lui s-ar deosebi, atât de aceea a "fratilor Lui" de dinainte de cadere, cât si de aceea a "fratilor Lui" de dupa cadere. Care alti "frati" mai ramân? În cele din urma, logica ne obliga sa recunoastem ca, daca natura Domnului Hristos a fost "asemanatoare ... în toate lucrurile" cu aceea a fratilor Lui, ar fi fost necesara crearea unor alti frati, care sa fi avut o natura spirituala necazuta si o natura fizica decazuta. Daca nu poate fi descoperita o asemenea categorie de frati, este obligatoriu ca Domnul Isus sa fi avut o natura umana "asemanatoare ... în toate lucrurile" cu aceea a lui Adam de dupa cadere. Oricare alta varianta, fie neaga cuvintele Scripturii, fie contravine unei logici elementare.

(3)

Anularea posibilitatii ca Domnul Hristos sa fi fost "ispitit în toate lucrurile ca si noi" (Evrei 5:15)

Pare de neconceput ca natura sfânta, necazuta a lui Adam, sa fi putut fi ispitita asa cum suntem noi ispititi zilnic. În Adam nu exista nici un raspuns interior la ispita si, cu siguranta, nimeni nu va sustine ca natura noastra cazuta nu este puternic ispitita din interior. O teologie sanatoasa nu anuleaza gândirea logica. Oricare ar fi pozitia pe care o adoptam cu privire la acest subiect, ea trebuie sa fie în acord cu declaratiile evidente ale Bibliei. Daca Domnul Isus a fost ispitit în toate lucrurile "ca si noi", acest fapt nu se putea întâmpla doar în domeniul fizic. Cele mai multe dintre ispitele la care suntem supusi noi, provin din interior, din natura noastra morala si spirituala degradata. Daca aceasta sursa, a celor mai puternice dintre ispitele noastre, a fost absenta în viata lui Isus, atunci El nu putea fi ispitit în toate lucrurile "ca si noi". Chiar si numai sugerarea unei asemenea idei ar conduce la contradictii.

Acum, sa parcurgem pe scurt dovezile care sustin conceptia privitoare la natura de dupa cadere a lui Isus. Cel de-al doilea capitol al Epistolei catre Evrei contine un material abundent despre acest subiect. Sa ne gândim la urmatoarele declaratii: "Astfel dar, deoarece copiii sunt partasi sângelui si carnii, tot asa El însusi [Hristos] a fost deopotriiva partas la ele. . . Prin urmare, a trebuit sa se asemene fratilor Sai în toate lucrurile, ca sa poata fi. . . un mare preot milos si vrednic de încredere. . ." (Evrei 2:14 - 17).

Aceste texte sunt printre cele mai evidente si bine definite declaratii ale Bibliei. Expresiile sunt formulate în asa fel încât nu îngaduie absolut nici o îndoiala cu privire la cele afirmate. Daca ne referim la oricare dintre cuvintele aflate în expresia cheie, observam ca fiecare dintre acestea transmite la fel de clar ideea prezentata.

De exemplu:

(Selectarea cuvintelor este realizata din varianta engleza a textului din Evrei 2:14 care în traducere literala înseamna: "de asemenea El însusi a fost partas în acelasi fel [carnii si sângelui]"

De asemenea El a fost partas.

El însusi a fost partas.

În același fel a fost partas

În toate lucrurile . . . a trebuit să se asemene fratilor Sai (Evrei 2:17)

De ce a ales Dumnezeu să exercite un impact de cincisprezece ori mai puternic, inspirând toate aceste expresii adunate la un loc, într-un singur pasaj biblic? Aproape că asistăm la o repetare a aceleiași afirmații. "De asemenea El Însuși a fost partas în același fel". Cu siguranță, motivul repetării constă în importanța extraordinară a adevărului exprimat. Dumnezeu a dorit să excludă orice posibilitate de speculație cu privire la natura Mielului care a fost înjunghiat. Orice eroare în înțelegerea acestui subiect ar fi putut răspândi confuzie asupra întregului plan de mântuire și ar fi putut pune la îndoială însăși validitatea morții substitutive a Domnului Hristos pe cruce și, implicit, suficiența neprihănirii Sale atribuite credincioșilor.

Cum este posibilă rastalmăcirea limbajului precis folosit în aceste texte? Răspunsul este evident. Satana urăște adevărul. Iar aici se află o ilustrare dramatică a ingeniozității cu care este în stare să aleagă unul dintre cele mai explicite texte din Biblie și să răspândească confuzie cu privire la semnificația lui. Acest fapt constituie de asemenea un exemplu uimitor al capacității pe care o posedă mintea umană de a crede numai ceea ce dorește să creadă. Sunt convins că, dacă Dumnezeu ar fi folosit zece sau douăzeci de cuvinte prin care să exprime aceleași idei, ea ar fi continuat să fie respinsă și contrazisă de către aceia care nu vor să o creadă. Ar fi putut exista o exprimare mai convingătoare, dacă s-ar fi adăugat și alte cuvinte? De exemplu, "De asemenea, El Însuși a fost cu adevărat partas exact în același fel în absolut toate lucrurile". Multiplicarea adjectivelor și o exprimare mai elocventă ar fi fost inutilă, deoarece nimic nu ar fi făcut ca ideea să fie mai clară decât este.

Priviți cu atenție expresia: "A fost partas deopotrivă". Ce înseamnă aceasta? Deopotrivă cu ce? Propoziția precedentă oferă răspunsul. Deopotrivă cu copiii care sunt partasi, prin naștere, carni și sângelui. Prin această comparație, scriitorul Bibliei elimină orice posibilitate de speculare a naturii lui Isus. Nimic nu putea fi mai convingător. Deoarece nu a existat nici un copil care să se fi născut înainte de păcătuirea lui Adam și Evei, faptul că orice copil care este partas carni și sângelui mostenește natura lui Adam de după cadere, este dincolo de orice semn de întrebare. Prin urmare, cuvintele autorului Epistolei către Evrei, care scrie că Isus "a fost partas deopotrivă" și "S-a asemănat fratilor Lui în toate lucrurile", constituie o afirmație fără echivoc. Nimeni nu poate pune la îndoială, în mod rațional, faptul că natura Domnului Isus a fost natura umană de după cadere, decât dacă dovedește existența unor copii care să fi fost partasi carni și sângelui fără să fi avut o natură căzută. Chiar în același pasaj, autorul declară că Domnul Hristos a fost partas naturii cu care s-au născut toți ceilalți copii, "ca să poată fi un mare preot milos și vrednic de încredere . . . ca să facă ispășire pentru păcatele norodului". (Evrei 2:17). Domnul Hristos putea îndeplini condițiile cerute pentru a avea calitatea de reprezentant al familiei omenesti înaintea lui Dumnezeu, numai dacă avea această natură.

Cineva ar putea susține că Domnul Hristos ar fi putut să facă tot ceea ce dorea, fără nici un fel de limite. Este adevărat că ar fi putut. El ar fi putut alege să păcătuiască, dar n-a făcut-o! Ar fi putut să evite durerile spinilor și ale cuielor, dar n-a făcut-o! El ar fi putut veni într-o natură nemuritoare, dar n-a făcut-o! Multumiri fie aduse lui Dumnezeu că Domnul Isus nu a făcut nici unul dintre acele lucruri, ci "S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și înca moarte de cruce". Ce Mântuitor minunat!